

[Ib Andersen.]

bruge denne bil til det, den er bevilget til — nemlig at transportere den handicappede til og fra læge og behandlingssted — og ikke misbruges ved, at forældre benytter bilen til private formål, så patienten er henvist til at tage taxa på statens regning?“

(Spm. nr. 49).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet skal ses på baggrund af, at jeg har kendskab til, at familier med handicappede børn har fået tildelt afgiftsfri bil til at transportere deres barn til og fra behandlingssteder såsom læge, behandlingscentre og andre nødvendige undersøgelsessteder. For at fremhæve bare et enkelt eksempel vil jeg oplyse, at en moder 5 gange inden for et år har stillet med taxaregninger à ca. 200 kr. for transport fra Herning til centralinstitutionen i Brejning. På forespørgsel om, hvorfor de ikke havde benyttet den afgiftsfri bil, var svaret, at det kunne hun så sandelig ikke, for den skulle hendes mand bruge på sit arbejde. Åndssvageforsorgen, og det vil sige staten, refunderede så taxaregningerne. Det må være helt klart, at har man fået tildelt en afgiftsfri bil på disse betingelser, skal den bruges til at transportere den handicappede i. Skulle dette så være umuligt af den ene eller den anden grund, må det være helt klart, at taxakørslen så skal ske for egen regning.

Næsten endnu værre forholder det sig i det tilfælde, hvor det handicappede barn er afgået ved døden. Her har jeg også et eksempel på, at familien stadig 3 år efter barnets død kører rundt i afgiftsfri bil. Mit spørgsmål skal derfor præciseres sådan: vil ministeren drage omsorg for, at 1) taxaregninger af den før omtalte art præsenteret for forsorgen af personer med afgiftsfri bil afvises, og 2) at det ved dødsfald af den eller de handicappede pålægges forældrene at betale afgift for bilen, hvis de vil beholde den, fordi kriteriet for at opretholde afgiftsfri bil ikke længere er til stede?

Idet jeg håber på et positivt svar fra socialministeren, håber jeg, at vi kan få dette misbrug standset.

Ib Andersen (FP):

Spørgsmålet skal ses på baggrund af den katastrofale personalemangel, der for tiden er inden for åndssvageforsorgen. Denne personalemangel, der bevirker, at børn og unge ikke i tilstrækkeligt omfang kan få den pasning, pleje og undervisning, som er tilsigtet, skyldes, at bevillingerne ikke er ubegrænsede. Men der skal jo spares, og det er der også blevet gjort inden for forsorgen. Men når midlerne ikke er så store, som man måske kunne ønske dem, må det være af allerstørste betydning, at enhver krone, der er på budgettet, bliver benyttet på en ansvarlig måde, og det vil sige, at de kommer til anvendelse på en sådan måde, at børnene får mest muligt ud af dem.

Det er mit håb, at de i begrundelsen omtalte misbrug kun finder sted i meget ringe omfang, men selv forholdsvis små beløb, der bruges forkert, kan, hvis dette bliver rettet, hjælpe med til at gøre forholdene bedre på åndssvageforsorgens institutioner.

Jeg vil samtidig, for at der ingen misforståelser skal være, påpege, at jeg finder det helt i orden, at mennesker med stærkt handicappede børn — og hermed mener jeg børn, der er afhængige af kørestol — kan få tildelt afgiftsfri bil dels til at transportere deres barn i til behandlingssteder, dels til at give dem en afveksling i den triste tilværelse, som det er at sidde i en kørestol dag ud og dag ind i en stue. Men det er for barnets skyld, at vognen er tildelt afgiftsfri, og det må forlanges, at den først og fremmest bruges til barnets transport. Det vil igen sige, at forsorgen ikke skal refundere taxaregninger eller foranstalte andre former for transporter, som denne bil skulle være brugt til.

Jeg vil ud fra dette spørge socialministeren, om han vil drage omsorg for, at der tilgår institutionerne instrukser om at udvise